

## SECCION LITERARIA

### CANT DE LA POESIA.

Del cor de los trovayres jo só l'aymia dolsa,  
lo càntic que s'exala del arpa es mon sospir;  
me canta la font pura que llisca per la molsa,  
y son pera mos polsos los besos del cefir.

Dels aucellets só l'arpa, dels Serafins la lira,  
la sava ardenta y dolsa del arbre del amor,  
l'alè de la donzella que per l'aymat sospira,  
só papallona alada que va de cor en cor.

Ab lletres flamejantes mon nom dú la tempesta  
escrit en sa front negre com gola d'un abim;  
com la gavina sobre la mar bramant feresta,  
alabatent hi jugo de l'ona fera al cim.

Y quant enjogassades les flonjes mans se donan  
les ones una ab altre les danses estrafent,  
llavors ab elles jugo, suspiro y me coronan  
de perles, y 'm cinyeixen riques toyes d'argent.

Me gronxan en sos brassos les albes rioleres  
que 'm posan per diadema l'estrella del matí,  
y al destrenar sos rinxos rojencs per les cingleres  
lo sol mentres me besa corona 'm dà d'or fi.

Jo á l'ánima li poso rosada vestidura,  
al angelet li dono somriure d'infantó,  
cenyexo á l'ignocencia de llirs corona pura,  
y toyes d'englantines y roses al amó.

Traspasso les montanyes per veure l'emisferi,  
mirant la vasta esfera d'un pol al altre pol;  
les fades veig qu', envoltas en boires de misteri,  
dels monts les altes cimes recorren en estol.

Jo veig d'entre les runes, que jauhen adormides,  
lo ferm castell alsarse que 'l temps enderroca;  
me fan verda catifa les prades refflorides,  
l'altiva serrallada de respatller me fa.